

nan till den Heliga Nattwarden, men förblef på sina gamla syndawägar och wärte till i tygellöshet. En gång lät han åter anmäla sig till Nattwarden. Då wille hans själasörjare göra ännu ett försök, för att wäcka hans samwete, och lät derföre bedja honom komma till sig. "Har ingen ting att göra hos kyrkoherden" — war hans svar. Denne tog då straxt sin hatt och gick till honom. "Min kära König," sade han till honom, jag ser att han förfrädes öfwer mitt besök; det behöfwer han icke göra. Jag kommer icke för att tråta med honom, för det han wägrar komma till mig; utan jag kommer till honom, emedan hans själs salighet ligger mig om hjertat." — Timmermannen sansade sig, blef lugn och sade slutligen: "jag wille gifwa ett finger af min hand, om jag skulle kunna upphöra med att spela på min fiol." — "O! han kan wäl behålla sina finger och efter Guds wilja använda dem på sitt handtwerk, och likwäl befrias från denna elaka wana och från alla synder," svarade kyrkoherden honom. "Nej, jag kan icke blifwa annorlunda, och kan icke låta bli att spela, och will icke heller mera gå till Nattwarden," sade han med trotsig ton. Kyrkoherden gick åter hem, uppsjld med bekymmer öfwer en sådan halsstarrighet. Under några års tid uteblef nu Timmermannen från Nattwarden. Men om hösten 1770, på en förberedse-dag till den heliga Nattwarden, kom han brådskörtandes in i pastors-huset, frågade efter kyrkoherden och rusade in till honom i hans fluder-lammare, utan att klappa på eller helsa. Han döljde den ena handen under rocken, med den andra for han wildt omkring, och med blixtrande ögon och urännig flamma skref han: "jag frågar eder, om ni tillåter mig gå till Nattwarden eller ej?" — Själasörjaren, i förstone något besört, sansade

Underbara Drömmen.

En högst fällsam vision,

beskrifwen af

J. Tribler.

Klodare i Hjortheds församling af Kalmar län.

Trenne berättelser:

- 1) Slämta icke med Synden.
- 2) Kraften af Bönen Fader wär.
- 3) Kärleken till Föräldrar åstadkommer mycket godt.

Samt

Några Warnings-Ord
till unga Christna, på morgonen
före deras första Nattwardsgång,
ifrån Föräldrar, Syskon och
Wänner.

Med bifogade

Andeliga Sånger.

Westerwik.

Tryckt hos G. D. Etblad & Comp. 1852.

Sedan jag en längre tid och i flera år ofta bevit till den Aldorahöjste Försynen om något beligt föremål, att derwid, under mina bönestunder, fasthålla tanken och den inre blicken, dem jag så gärna ville hafwa stadigt fasthållade på Gud och min Frälsare, åtminstone den stunden jag öfwade bönen, helst jag beständigt märkte, att främmande och onyttiga tankar framträdde och borttogo kraften af min bön, — kom omsider en dag, då jag erhöll följande föremål:

Wid ett ganska bedröfligt tillfälle, då oron inom mig war besvärande och sinnesslämningens swärmodig och jag desutom war syblolös för mitt yttre wäsende, tänkte jag om mig sjelf: Du bör göra som din företrädare — — sw, åt, sof och håll dig glad; om hustrun säger något der emot, kan wäl du göra som han och mången annan — hjälpa henne och barn på dörren, och wara herre sjelf. — Nej, det har aldrig stedt förr, det skall aldrig hända hädanefter. — En sådan dårskap är jag icke fallen för, en sådan hårdhet kan ej rymmas inom mitt bröst; mina medmeniskor stola, och aldrastill mina närmaste, wara i frid och lugn för mig!! — under en sådan öfwerläggning och bergfast löresais att lemna frid åt alla, (ehuru jag sjelf på öfwer Tiugo års tid, aldrig fått njuta någon frid;) tog jag en pra, gick åt stogen för att med arbete förstingra min lednad.

Då jag kommit något förbi mina laddugårds-hus på ett derwarande berg, blef jag warse, att

den framåt kuperade och oländiga marken blifvit förvandlad i en slätt af oändlig utsträckning; — i slället för stog och moras, såg jag der gansta långt gräs. Jag föll i stor förundran deröfver, blef gansta glad och resonerade så för mig sjelf: "Gud är mäktig, han kan göra stora ting på kort tid". Medkommen utför berget, närmade jag mig det stora gräsfältet och blef warse ett högt, bredt och mycket långt och tätt törnsnår, som ingen utan mycken swårighet kunde genomkomma. Men som jag war och blef angelägen att komma igenom, sökte och fann jag ett ställe wid forden, der jag kunde krypa fram mellan de hwarja buskarnas stammar. Det steddde — men yran måste jag hålla wid sidan och släpa den efter mig. Under krypan det fastnade min mössa uti en gren. Jag kunde ej wända mig om och satta jag i henne — beslöt derföre att fortsätta min väg och lemna mössan: qwar till dess jag kom igen. Andeligen genomkommen, såg jag tydligare och med ännu större förwåning den förvandlade marken. Genast blef jag warse, att uti gräset på slätten woro en myckenhet af ormar, hwilka hoptals uppreste sina hufwuden och fixerade mig. Då först kom jag ihåg, att jag war barsotad; men jag blef genast öfvertygad om, att ormarna woro rädda för mig, ty när jag kastade min blick åt dem, kröpo de ner i gräset.

Jag beslöt att undersöka gräsets längd, tog derföre uti jernet på yran, förde kastet in i gräset för att bana väg för mina fötter. Der war godt om ormar. Innan jag tagit ett steg slingrade de sig alla undan med stor hast. Jag vågade likwäl icke gå långt, innan jag reste mig upp och kastade blicken söderut. Då blef jag först warse en oändlig stor byggnad, hwars ända jag ej kunde nå med ögat; men bredden war omkring

70 samnar, wäggarna 7 samnar höga, men utan tak. Denna byggnad war af genomskinlig fristall wid en alns djuphet och wäggarnas färg lif en klar sommarhimmel. Sedan jag på långt afstånd betraktat det underbara och, efter hwad jag tyckte, ormarne slingrat undan för mig, kom en man från byggnadens ingång — han blef mig warse, winksar åt mig, att jag skulle gå deråt; men jag sade med högan röst: Jag vågar icke gå längre för ormarna — jag är barsotad.

Mannen svarade: "Kom, de röra dig icke — de äro rädda för dig". Jag kastade yran ifrån mig, och flyndade med owanlig hastighet till honom. Wid min ankomst sade han: "Wälkommen! wälkommen!"

Till utseendet war mannen något öfwer 3 alnar lång, hade sylligt och rödligt ansigte med snöhwitt, frusigt hår. Han war prydligt klädd, i swarta stöfkor, gula pantalangar, rödgul wäst, hwit storta med vida armar samt ett gult bälte omkring lifwet. Han war mycket glad och fryntlig emot mig och frågade huru jag kommit dit. Jag svarade med osötstäld min: Det war wist swårt att komma genom törnbuskarna, men det gick, fast min mössa blef sittande der. Då sade han med leende blick, "det bewiser, att du war angelägen om, att komma fram, men hade du nu icke varit barhuswad, så kunde du ej ståda hwad du nu ser". Derefter gick mannen tillbaka till byggnadens ingång och bad mig följa med. I detsamma frågade jag honom hwem det war jag hade äran tala med. Han svarade: "Du känner mig wäl! — wi ha varit tillsammans flere gånger". — Jag sade: "Jag kan ej påminna mig det, ehuru jag tyder mig hafwa sett ert ansigte förr." Då sade han: "Wi ha varit tillsammans" — och han räknade

med 3:ne särstilla ställen och påminde mig hand-
befsarna, som der timmat, hvilka just icke woro
rara eller berömmvärda. Jag blef något bestört
derwid, men hans glada och vänliga utseende bort-
tog min bestörtning; ty han wille sjelf icke mer
tala derom.

Derefter gick han in uti den flara byggnaden,
der ingången war utan dörr. När han kommit
in wände han sig om och sade till mig, som på
hans tillsägelse följde honom. "Stanna qwar på
tröskelen, hit in kan du icke gå, emedan detta gulf
icke kan bära någon menniska, som har sin jordi-
ska kropp med sig". — Hwarföre så? frågade jag.
— Han sade: "Det syndagift, som ligger i lött
och blod hos menniskorna, gör dem så tunga, att
de skulle wid gåendet på detta gulf, ja wid första
stegfara fara igenom åt asgrunden". — Gulsfvet
utseende liknade spegelglas, ty jag såg mig der-
uti, då jag titade fram.

Då mannen nämnde asgrunden, frågade jag: Är
det hellsfvet? — "Ja, sade han, det är icke al-
lenast hellsfvet, utan den andra döden, som lig-
ger derunder på ett stort afstånd; men rätta hells-
fvet är utom dessa boningar. Dermarna, du sett
i ången, äro de olycklige; du har sjelf sett att
de blygas wid åsynen af en menniska, huru myc-
ket mer skola de icke blygas wid åsynen af det
som heligt är". — Då sade jag: man har berät-
tat mig att hellsfvet är en brinnande sjö, som
aldrig flocknar, hwari de olycklige måste wistas.
— "Ja, sade han, den Gud öfwergifwer, hans
qual och smärtor äro den brinnande sjön".

Sedan frågade jag: Dessa ljusliga boningar äro
wäl Guds rike? — Han svarade: "Du har wäl
läst om Jerusalems Tempel och dess förgårdar —

Detta är en förgård. Gud ingaf Salomo, huru
templet i Jerusalem skulle byggas med sina för-
gårdar, och ett rum som kallades det heliga och
ett det aldrig heliga st; så är det med Guds
rike. Det du nu ser är endast en förgård".

I desamma kastade jag min blick utåt det fla-
ra rummet eller den så kallade förgården och blef
warfe en pall mitt på gulfwet, omkring 20 sam-
nar ifrån mig. Den innehade 7 trappsteg, som
woro öfwerdragne med finaste rödgult kläde eller
silke. Jag undrade huru den kommit fram af
sitt ställe och i desamma stid jag se öfwanpå pal-
len, ett litet skrin, som war af klaraste guld.
Skrinet war 1 fot långt, en half fot bredt och 4
tum högt. Under det jag betraktade hwad som
framstälde sig för min syn, gaf mannen tecken, att
jag skulle wara tyst.

I samma ögonblick sprang upp en stjärna ur
midten på skrinet omkring 1 aln derifrån, hvil-
ken i ärsfulliga former och inom 3 tumes område
tindrade under 3 minuter. Sedan sprang der fram
en regnbåge åt båda sidor och genom de fla-
ra genomskinliga wäggarna, ut i ången, så långt
ögat lunde nå. Då detta skedde, syntes icke or-
marnas hufwuden stida fram ur gräset såsom för-
ut. Wid närmare påseende blef jag warfe, att
hela regnbågen bestod af tindrande stjernor, som
alltfemt omwärlade med alla möjliga klara färgor,
hvilka dock alltid stötte på ljusgult, neml rödgult,
hvitgult, gröngult o. s. w. — men svart såns
icke. Denna omwärling warade omkring $\frac{1}{2}$ tim-
ma, hwarunder jag ej lunde se längre än till regn-
bågen. Den klarhet, som war framom, gjorde att
jag ej lunde se widsträcktare. Då regnbågen efter
en halstimma förswunnit, förswann också derefter
skrinet och stuligen pallen. Då blef förgården

dubbelt klarare än förut och hela rummet var fullt af menniskor — en alldeles oräfnelig flara.

Mannen gaf åter tecken, att jag skulle wota tyft. — Menniskorna i rummet syntes wara syfellsatta med angelägna och wigtiga saker. De resonerade med hwarandra mycket ifrigt 7 och 7 i hwarje klass. Alla woro fördelade i klasser och 7 i hwar klass hade lifa kläder, men ingen klass war lifa med en annan. Dock fanns der personer, som buro söndriga kläder, men kläderna woro rena. Föremålet för deras öfwerläggningar kunde jag ej uppfatta, emedan det djupa förket som lifnade åstunder, stundom war starkare, och stundom swagare.

När de hade rådslagit omkring $\frac{1}{2}$ timmas tid, wandrade de af med lätta steg och woro inom få minuter förswunna.

Mannen, som under hela sammankomsten stått med händerna på ryggen, hödd mot väggen till höger i rummet wid ingången, tilltalade mig nu, frågande: "Hwad tror du, att du har sett?" — Jag svarade: Jag har, Gudskelof! sett heliga föremål. — Då sade han: "Ja, det har du nu sett — några andra måltar du icke se; men en annan gång skall du så se omwärlande föremål utan all ända. — Derester frågade jag: war det Guds herrlighet, som syntes i regnbågen. — "Ja, sade han, det war det, men endast den så kallade fränshdan eller blott sluggan af Guds härlighet. Den rätta glansen, som war framom, skulle du ej kunnat stå emot utan att hafwa förgåtts för dess klarhets skull". — Jag sade: men om hwilken angelägenhet rådslagade derinne den oräfneliga menniskostaran? — Han sade: "Just nu woro de syfellsatte med att utwärla en i hwar klass, som skall stickas till jordens barn, för att bewara dem ifrån fall i synd" — Då sade jag att Gud har ju der till

finna englar? — Han svarade: "Förr har det gått an, men nu, sedan Brännwins supandet kommit så allmänt i bruk bland menniskorna, hjälper det icke — det är icke nog; ty synden, som nu dagligen och stundeligen bedrifwas, äro för brännwinsgiftets skull, så främmande för englarna, att de ej känna igen dem; — derföre måste menniskor, som gått ur werlden, åter stickas dit, på det de må igenkänna dessa synden och, så widt möjligt, förhindra och utrota dem. Ty här hafwa wi första omsorg om de dödlige på jorden för att bewara dem, så de måste wid lif blifwa. Och här efter skall du hjälpa dina bröder att de öfwergifwa brännwin och den deraf uppkommande synden, som alltid åter med öfwerdåd; ty öfwerdådiga synden äro de swåraste. Alla dessa ormar, som du sedt härut om, äro icke annat än sådana öfwerdådningar, som måste blygas till ewig tid. Och den tid skall komma, då de ej hafwa något att gömma sig uti, då de måste krypa och wältra sig på bara jorden".

Då sade jag: Ad, huru skall jag, som sjelf är en brännwinsupare kunna omwända någon? — mannen svarade: "Jag wet det, men du har en stark föresats — håll den!" — Jag frågade: Blifwa då alla osaliga, som supa brännwin? — Nej, svarade han, men om någon öfwar dryckenskap till lifwets slut, så kan du taga för afgjort, att brännwinsgiften förkortat hans dagar så, att han kommer i sin graf i oids. Nog will han också komma in i denna ljusa förgård, men han måste alltid stanna der utanför; ty ingen kommer härin, som med wåld och öfwerdåd förkortat sitt lif, ehuru Gud will, att alla sola saliga wara".

Men huru kommer det sig, frågade jag vidare, att somlige af folk, som woro församlade i förgården, buro söndriga kläder? — Då sade han:

"Har du icke läst om Konung David, huru han i bedröfwelsens stund ref sina kläder sönder och att Konung Hiskia med flera gjort sammaledes? derigenom hafwa de blifwit rättfärdigade". — Jag inwände: men ser icke det ut som öfwerdåd, att rifwa sönder sina kläder? — Han sade: "Ja, så synes det, och öfwerdådiga synder, högård och wåld, äro wederskyggliga. Men de som refwo sina kläder under syndasörgens qwal, de buro en förfrofsad och ödmjuk ande och ånger och ödmjukhet warder syndaren räknad till rättfärdighet". — Han fortsfor: "Du skall helt och hållet öfwergifwa din oroliga sinnesstämning och framförallt den som oron hos dig åstadkommit, och aldrig mer tänka derpå". Då frågade jag: Huru skall jag då hådanester mig förhålla — hwad bör jag göra? — Han swarade: "Då du öfwergifwer det gamla, så får du ett nytt sinne igen; ty ingen kan tagat, om det honom icke gifwit warder. Sammalunda kan ste med dem, som super bränwin. Werka du på dem, så att de öfwergifwa det!" — (här nämnde han wid namn några af mina wänner, deras en nu redan är död)" — "Säg dem hwad du här sett och hört, och då för dem bättre dagar komma, säg dem, att de satta tag i dem, behålla dem och öfwergifwa de gamla. Då skall det ed räknas dem till rättfärdighet".

Derefter fattade jag mannens hand och sade: Läst för det herrliga föremål jag här stådat, för den glädje jag känner, för den uppbyggelse jag ståndat.

Då sade han: "Bed Gud, att han med sin Andas kraft och Mågestät sänder sin kärlek bland menniskorna, så att de för Medlarens skull må kunna öfwergifwa synden och hålla sig fasta wid rättfärdighet och sanning. Sådana föremål, du

önskar, böra aldrig ses af ögonen, som ligga för hjernan, utan af dem som äro för själen. Gud kan aldrig jemföras med något, ty Han är öfwer allt och öfwergår allt förstånd." —

Jag sade: Förlåt mig! — Hwem är det jag talar med? då sade han: Jag är min Söns Fader, den du kallar din Frälsare — mitt namn är Helig — wälkommen igen!" — Då jag derefter bugat mig i djup ödmjukhet, tillflötos min själs ögon, och jag tyckte mig wara lifasom hemkommen från herrlighetens land just i detsamma mina naturliga öppnade sig.

Allt förtro jag i Försynens stöte,
och går trygg min hwilas stund till möte.
Werlden och dess oro jag förglömmar
och om Gud och bättre werldar drömmar.

N Skämta icke med synden.

Fyrloherden Bejer i Sennfeld hade i sin församling en Timmerman, wid namn König, som hade större lust att drifwa omkring med sin fiol på fyrlohwigninger och wid bröllop, än att med sin prä förwärfwa sig sitt bröd. Han war för sina oanståndiga wifor och sitt gyddel mycket omtypadt af det lättsinniga folket i trakten deromkring. Hans själasörjare talade derföre ofta förmanningens ord till honom och sötte framför allt förman honom till att öfwa sitt handtwert med flit, hwartigenom han skulle kunna förwärfwa sig tillräckligt uppehälle och derjemte Guds wälsignelse. Den olycklige insåg wäl hwarje gång huru illa han uppfört sig, och lofwade äfwen bättring, men lefde hådanester som förr. År förflöto, Timmermannen gick tid efter an-

nan till den Heliga Mattwarden, men förblef på sina gamla syndawägar och wärte till i tygellöshet. En gång lät han åter anmäla sig till Mattwarden. Då wille hans själasörjare göra ännu ett försök, för att wäcka hans samwete, och lät derföre bedja honom komma till sig. "Har ingen ting att göra hos kyrkoherden" — war hans swar. Denne tog då straxt sin hatt och gick till honom. "Min kära Rönig," sade han till honom, jag ser att han försträcket öfwer mitt besök; det behöfwer han icke göra. Jag kommer icke för att tråta med honom, för det han wägrar komma till mig; utan jag kommer till honom, emedan hans själs salighet ligger mig om hjertat." — Timmermannen sansade sig, blef lugn och sade flutligen: "jag wille gifwa ett finger af min hand, om jag skulle kunna upphöra med att spela på min fiol." — "O! han kan wäl behålla sina finger och efter Guds wilja använda dem på sitt handtwerk, och likwäl befrias från denna elaka wana och från alla synder," swarade kyrkoherden honom. "Nej, jag kan icke blifwa annorlunda, och kan icke låta bli att spela, och will icke heller mera gå till Mattwarden," sade han med trotsig ton. Kyrkoherden gick åter hem, upprörd med bekymmer öfwer en sådan halsstarrighet. Under några års tid uteblef nu Timmermannen från Mattwarden. Men om hösten 1770, på en förberedelse-dag till den heliga Mattwarden, kom han brådskörtandes in i pastors-huset, frågade efter kyrkoherden och rusade in till honom i hans fluder-lammare, utan att klappa på eller helsa. Han böljde den ena handen under rocken, med den andra for han wildt omkring, och med blixtrande ögon och urfönnig flamma strel han: "jag frågar eder, om ni tillåter mig gå till Mattwarden eller ej?" — Själasörjaren, i förstone något besört, sanja-

de sig snart och swarade vänligt: "min kära Rönig, jag har ju aldrig uteslutit honom från den heliga Mattwarden. Han sielf höll sig hwarje gång för owärdig; lastmera har jag redan länge wäntat honom. Här har han min hand. — Wi wilje gemenamt arbeta på vår salighet. Ja, han lofwar mig wäl det. Jag åflundar högeligen hans ewiga salighet, och hwad i mina krafter står, will jag af hjertat dertill bidra; men jag får wäl nu hoppas att han hädanefter håller sitt redan så ofla gifna löfte, öfwergefwer sitt fordna syndiga lefwerne och hjerteligen wänder sig till alla botfärdiga syndares wän, som gerna förbarmar sig öfwer honom?" — Wid dessa ord kände Pastorn en darrning i Timmermannens hand, hwarefter Timmermannen hastigt, utan att låta ett ord, med en blid full af fruktan och oro ilade bort och lät sig sedan icke mera ses, förr än om våren 1771. En wäldsam röstfeber angrep då honom och hans hustru. Denna sednare förlorade straxt, såsom det wanligen plågade ste, sitt medwettande, föll i yrsel och dog. Men sjukdomen gjorde ett undantag med hennes man. Han fick behålla redighet, och på sjuende dagen af sin sjukdom lät han kalla till sig kyrkoherden. Dydligt och med mycken swårighet kunde han nu flämta fram orden. Hans samwete war wäckt. Han påminnte sig, huru ofta han hade misbrukat sin tunga till smädelse emot sin själasörjare och mot allt godt, till att assjunga otäckta wisor samt till onständigt gäffel; och nu war hon bunden. Bittert gråtande räckte han handen åt kyrkoherden, bekände sina synder och wiste ingen råd och hjelp, af försträffelse för den domare, som nu i hans hjerta lät höra sin rättwisa fordran. Annyo bad han honom om förlätelse. Då denne swarade: "genom hans uppsörande hittills har han icke

te förolämpat mig, utan Gud, och skulle han, hwad jag icke wet, hafwa förolämpat mig, så förlåter jag honom det af hjertat." — Då svarade den sjuke: "ja, jag har förolämpat eder. Jag måste beskänna det, eljest kan jag icke dö. Den gången, när jag kom in i eder studerkammare, hade jag en yxa under min rock, i afsigt att mörda eder; men edert kärleksfulla tilltal satte mig i bestörtning, att jag började darra i hela min kropp och förlorade faneringen. Och jag skulle aldrig hafwa kommit på en så nedrig tanke, om icke sju serskilda personer inom denna församling uppmänat mig dertill." — Han wille nämna dessa personers namn, men Ryrkoherden föll honom i talet och sade: "äfwen detta skall wara honom förlåtet, men namnen vill jag icke weta." Efter två dagar, hwilka Zimmermannen använde till att ropa på Guds nåd, började han att yxa, och i detta tillstånd dog han.

1) Kraften af Bönen Fader wår.

En wälmående Snidare hade den egensinnigheten att strinlägga hwad han ägde i silfwer och konstanta penningar. Förgäfwes warnade man honom deremot. Ett röfwarband drog fördel deraf, öfwerföll under natten hans hus, som låg något afskildt från andra, bandt personerna och tog hwad som fanns. Snidaren hade wid detta tillfälle fått ett swårt sår i hufvudet. När presten besökte honom, fann han hans hufvudskål inslagen och döden nära för hand, samt sökte derföre att med försigtighet bereda honom derpå. Förgäfwes användes läkarehjelp; redan efter några dagar började den skadade hufvudskålen att öfwergå till förruttnelse. Den sjuke, som icke tyktes lägga på hjertat sitt förestående slut, gjordes nu uppmärksam uppå att

döden wore förhanden, och råfde beröfwer i förtwiflan. "Det kan Gud icke tillåta," utropade han; beröfwad hela min förmögenhet, skall jag nu äfwen dertill förlora mitt lif och lemna efter mig hustru och barn i elände. Det är omöjligt! Nej, jag döer icke!" — Förgäfwes uppblödd presten allt möjligt att förmå den sjuke att undersöka sig der swåra hemsötelsen! den olyckliges otålighet steg allt högre och högre. I denna nöd tänkte han på sin förra lärares, Professor Köchers i Jena, ord: "Om någon gång i edert embete kommer i mycken förlågenhet, att ni icke wet någon råd och hjelp, så bed Fader wår och tillämpa hwarsje bön på edert tillstånd. Ni skall så se, huru mäktig denna böns gudomliga kraft uppenbarar sig. Derföre bad han sålunda: "Fader wår! Det är du och förblifwer, så länge wi lefwe. Det har din Son Jesus Kristus förwärfwat oss och försäkrat oss med denna bön, att wi så kalla dig Fader, och i all wår ångest taga wår tillflykt till dig såsom wår fader. Wi göre det nu i wår stora nöd. — Helgadt warde ditt namn! Du har i ditt ord, i dina werk, i styrelsen af alla våra lefnadsomständigheter allt ifrån wår barndom uppenbarat din wisshet, godhet och allmakt. Wi hafwe erfårit detta. Men nu måste wi bedja: Sannerligen är du en förböld Gud. Men du blifwer dig lif. Din godhet och barmhertighet har aldrig någon ända. Låt oss inse detta! Låt oss finna dig i denna bekymmersfulla ställning! — Tillkomme ditt rikel! Att det må komma till mig, och jag komma derin, är det enda nödwändiga. Jag är wid ewighetens gräns. Skynda och fräls min själ. Hela dess sår genom Jesu Christi blod; att den icke går förlorad! Gif mig din nåd! Gör mig beredd till döden! Hjelp mig att tro och salig blifwa! — Gif din wilje! Då wår Frälsare Jesus Kristus

har hela werldens syndabörda, bad han twenne gånger i den första dödsångest sålunda: "Fader! är det möjligt så gånge denna falten ifrån mig; dock icke som jag vill, utan som du vill!" Jag beder såsom Han, hör mig äfwen för Hans skull, såsom du har hört Honom! — Vårt dagliga bröd gif oss i dag! Det har du gjort under de många år jag lefwat. Dersöre tackar jag dig. Du gaf mig lifwet — och tager det åter. Du gaf mig wälskand och tog det tillbaka. Ske din wiljel Prissadt ware ditt namn! Jag behöfwer intet bröd mera, men jag behöfwer ditt bistånd och lifsens bröd af dig i dödens stund. Gif mig hwad min själ behöfwer! — Förlåt oss våra skulder såsom och wi förläte dem oss skyldige äro! Snart skall jag framställas för din domarethron. Gaf icke till doms med mig! Gud ware mig syndare nådig! Hanu är Jesu min Frälsare, Medlare och Förespråkare och icke min domare. Fader! förlåt mig mina synder! Huru nesligt har icke werlden beröfwat dig lifwet, o du Guds Son! och lifwäl förlåt du dem och sade: "Fader! förlåt dem, ty de weta icke hwad de göra!" Låt mig följa dig efter, du min själs Frälsare, och af hjertat förlåta mina mördare! — Inled oss icke i frestelse! Min smärta, mitt stora elände retar mig till otålighet, till knot, till mycket försondande emot dig och ditt heliga namn. Uppehåll och bewara mig i denna häftiga ansättningsstund! — Fräls oss ifrån ondo! Huru ofta har du icke sålunda frälsat mig! Herref! jag tackar dig. Fräls mig äfwen ifrån det yttersta onda i denna werlden! Öfvergif mig icke i dödens stund, du trogne herde! Din död har för mig borttagit dödens bitterhet. Låt mig så bedja såsom du: "Fader! i dina händer befaller jag min anda." — Ty riket är ditt och makten

och herrligheten i ewighet. I din hand, allomäktige Gud! står min själs frälsning. Du hör min sista bön, såsom du en gång hörde mördaren. Upptag mig i ditt himmelska rike genom Jesum Christum! Amen." — Den döende, som före detta swära lidande ägde en god kunskap om Guds nåd i Christo, och som här sagta bedit efter hwarje ord, utropade nu högt: "Nu vill jag gernad, ty Gud har hört min bön, och för Jesu skull tagit mig till nåd. Jag dör salig. Gud wälsigne eder för den kärlek, ni bewisat mig!" sade han till Presten. "Inför Jesu thron vill jag tacka eder, hwilket jag nu här icke mera förmår." — Presten läste wälsignelsen öfwer honom, och strax derpå hade den lidande stilla inslumpat.

3 Kärleken till Föräldrar åstadkommer mycket godt.

Gustaf den 3:dje, Konung i Sverige, red en gång ofärd genom en by. En ung Bondslida, som hemtade watten ur en brun, wäckte hans uppmärksamhet. Hela hennes wäsende förrådde rättsskaffenhet och yttre stid. Han bad henne om en dryck watten. "Gerna" — så war hennes svar, under det hon ofönskladt och wänlig rådde fram watten åt honom — "men tillåt, att jag stöndar, ty jag kan icke nog snart komma tillbaka till min mor." — "Hwarföre har du så brådtom?" frågade Konungen. "Min mor är sjuk, och har ingen annan, än mig, som wårdar sig", swarade hon. — "För mig till din mor, jag vill lära känna henne, som du har så kär", sade Konungen, beg af och gick med henne. — "O, jag älskar min mor af allt hjerta, om jag blott ware, så lydlig, att jag kunde rätt

bewisa det för henne", ytttrade flickan under vägen. Sluteligen stego de in i en usel koja, hvar-
ur suckar trängde emot dem. På usel halm låg
en gammal qwinna, som led swåra plågor. Flickan
steg fram till henne, och sade: "älskade mor!
här är en herre, som vill se er." — "Arma qwin-
na", sade Gustaf, "hvar jag beklagar eder!" —
"Åh", insöll den sjuka, "mitt tillstånd wore ännu
bedröfligare, om Gud icke hade gissvit mig denna
goda dotter, som med all upptänklig sorgfällighet
söker att lindra mitt lidande. Hon arbetar dag
och natt, för att underhålla mig. Gud wälsigne
henne derföre", tillade hon under tårar. Rörd ut-
ropade Gustaf: "tag denna bords! Jag är eder Ro-
nung, eder fader; nu känner jag glädjen af att
wara Ronung, jag vill gissa eder bewis att jag
sätter värde på er rättsschaffenhet. Fortsär", sade
han till flickan, "att hafwa omsorg om din mor!"
— Knappt hade Gustaf anländt till Stockholm,
så anslog han för mor och dotter ett understöd för
lifsliden, hwilket efter den enas död skulle fortsa-
rande utgå till den andra. Ronungen drog äfwen
omsorg för dottrens vidare underhåll, helst hon
äfwen såsom gift, hade den trognaste omwårdnad
om sin sjuka mor.

Till unga Christna, på morgonen före deras första Nattwardsgång.

(Från Föräldrar Syston och Wänner.)

Det är den heligaste dag i Eder lefnad, till
hvilken I, unge bekännare af vår tro, i dag haf-
wen uppmaknat; — det är den högtidligaste, be-
tydelsefullaste stund, hwilken i nu sen nattas! I

upplefwen den wigtigaste tidpunkten af Eder till-
warelse; I upplefwen ingen gynnsammare för E-
der själs frälsning, ingen rikare på djupa intryck.
Och kunna Edra tankar någonsin blifwa Gud be-
hagliga, Edra föresatser allwarliga, och Edra tårar
en bekräftelse på ett helgadt hjerta: så måste det
wara nu! Måttan I derföre inse wigten af det
steg, I tänken att taga i denna annalkande, he-
liga stund, och helgden af de lösten, hwilka I ä-
ren beredde att aflägga! Måtte detta wigtiga ö-
gonblick blifwa afgörande för Eder bygd under kom-
mande dagar och för Eder frid i döden! Besin-
nen, mine dyraste! hwilka utsigter nu öppna sig
för Eder, såsom bildade menniskor, af hwilka hö-
gre, saliga förmåner I blifwen delaktige på upp-
lysningens wäg, som Jesus Christus förberedt.
I lefden hittills i den flodfria barndomens oför-
gättligt lydliga dagar. Sorgfritt framlesden I E-
dra framfarna ungdomsår — fridsälla år — gynn-
samma wårdagar för det utfäde, hwars wälsig-
nelser och frukter wi nu emotse.

En ny tid begynner nu! I ären mogna till
fri estertanke, pröfning och beslut; — I hafwen
inträdt i de år, då man tilltror den bildade och
tänkande menniskan, at hon sjelf skall erkänna och
wårdera Religionen såsom lifwets wigtigaste ange-
lägenhet, och blifwa i stånd att låta leda sig af
den och det upplysta förnuftet. Se, derföre anse
wi Eder äfwen wärdige att upptagas bland Guds
och Jesu sjelfständigt tänkande tillbedjare, och att
iflåda Eder de förbindelser och lösten, hwilka med
förtroende och kärlek lofwades den Ewige i Edert
namn. Ja, med tacksamhet och kärlek skola wi
ledsaga Eder till Jesu Heliga Måltid, der I hög-
tidligt skolen hylla Honom såsom sanningens gudom-
lige Lärare och befriare från syndens elände, ge-

kom denna hyllning gladt bekänna Eder till Hans gudomligt sanna lära, och lofwa honom ewig trohet och lydnad.

Låten mig ännu en gång säga Eder, I Jesu unga bekännare: "Det är en högst betydelsfull grund, I skolen upplejwa. Den inwiger Eder i den sanning, för hwilken Jesus lefde; den ålägger Eder den iswer för dygden, till hwilken I genom den Gudomliges död ären förpliktade; den lifwar Edra hjertan med den ljuswaste förhoppning, och öppnar för Eder ljusa utsigter till ett lif, der Gud belönar sina trogna."

Mina käreste! för denna grund hafwen I endast den Religion att tacka, hwilken Jesus Christus lärde. Att wörda henne, att öppna Edra hjertan för hennes himmelska inflytelse, att begagna hennes tröstegrunder, att tillegna Eder hennes löften, och att bilfwa henne trogne intill ändan, — är en förbindelse, som I intör Jesu förbunds-altare högtidligt ifråden Eder. Wänte denna förbindelse alltid blifwa Eder helig!

I kunnen icke fullkomligt känna Religionens wälsignelser; icke, huru den förlänar styrka i den swåra kampen mot frestelserna till synd, huru den upprätthåller i lifwets wedermödor, huru den ingifwer mod och tröst i skilsmässans bittra stund från älskade själar, huru den förlänar, hwad intet silfwer eller guld förmår ersätta eller förskaffa: den sanna styrka, som åsträs af tron på Guds ewigt storande wisshet, den saliga erfarenheten af bönnens kraft och af det wälgörande wärdet, som ostuld och tro utöfwa på skidelsen, hwilken aldrig kan blifwa Herre öfwer de rättrogne och fromme.

Hafwen I skolen göra denna för hjertat så lifswa erfarenhet, då I framdeles ensamne genom-

wandren lifwet, då dygden af Eder fordrar högre offer, då Gud pålägger Eder pröfningar, då framtiden förmörkas för Eder blick, då Eder tro, Eder förtrostan till Gud och Eder mod skall pröfwas genom lidanden. Wäl Eder då, om I på den ojemna stigen icke känner Eder öfwergifna, om Jesu läras kraft upprätthåller Eder hjerta, Hans utomordentliga exempel af ståndaktighet föreswärfwar Eder och tron på det tillkommande förlänar Eder undergifwenhet och förtrostan! Och när I då hafwen fulländat Eder forta lefnads-bana, när det förgångliga icke mer tillfredsställer Eder, jordens reiser förswinna för Edra blickar, och I efterlångat en högre tröst och en ljusare utsigt, — o, då skolen I med tacksamhet och glädje känna Religionens wälsignelse och upplysning, och hwilken lycka det är, att wara en Christen!

Wänte denna åtanke af Jesu exempel oss stora förtrostan lifwa Edra hjertan till helig andakt och till innerlig tacksamhet emot honom, hwars Heliga måltid I nu firer. — Jesus lefde och wärfade, för att fullborda sitt werk, som ej hade annat systemål, än att — såsom den Hel. Skrift säger — nederstä djefwulens gerningar och förföna menniskan med Gud; Hans ord framlyste i hwarje handling såsom det högsta mönster, och lifwål led Han korsens bittra död. Jesu heliga åminnelsehögtid är derföre en betydelsfull högtid, hwilken Ni firer. Den som deltagar deruti, firar dygdens seger, — han bollar henne wid sin Frälsares graf, som på Golgathas berg på korset blödde och dog för hennes förherrligande, — han förbinder sig att wandra enligt Evangelii föreskrifter och Jesu efterdöme.

Wänte då denna heliga förbindelse af Eder blifwa rätt lifligt erkänd och behjertad, I unge

bekännare af vår Christliga tro och deltagare i denna heliga högtid! Det kan icke vara Eder obekant, för hwilket högt ändamål Gud skapat Eder. Beständiga framsteg i wisshet och dygd, och derigenom närmande till den Gudomlige, — detta hafwen I lärt känna såsom Eder höga bestämme-
 se. Gemen aldrig detta ur ögonfigte; sträfwen modigt till det sköna mål, som den Ewige i högtidligt ljus framställt för Eder. Tillwären i kunskap och dygd, och städlige till en allt mer för-
 ädlad och högre lycksalighet, insinnen Eder wid hwarje förnyad Mattwardsång. Ansen från den-
 na stund Eder till såsom en ny wandringsbana. Wandrer såsom tänkande menniskor, af hwilka man med skäl kan fordra större nitälskan för dygden. Pröfwer, hwad I tänken, lännen, önsken och sö-
 ken, i det I dermed förenen tanken på Gud och ewigheten, och frågen Eder; "Bör den Aldrahe-
 ligsaste weta det? Bör jag i bönen tala om det, som nu uppfyller min själ? Är den önskan, jag nu biser, en önskan för ewigheten?" — Tänken ätwen ofta på dessa Skriftens ord: Att hwi-
 len mycket är gäfwet af honom skall mycket utkräfdt wara. Mycket är E-
 der förlånadt, I lycklige! hwilket andra sakna. Eder uppfostran och bildning berättiga oss och em-
 hwar till stora anspråk på Eder. Hwarmed wif-
 jen I wäl urstulda Eder, om I blifwen löga, genom ingen ädel och förträfflig handling utmärk-
 ta menniskor?

Mine Käraste! Mätte Gud, som barmhertig och nådig ledsagade Eder spåda ålder, ätwen un-
 der de mognare mer farligare ungdomsåren för-
 herrliga sin faderliga kärlek till Eder! Mätte han wara med Eder på wägen! Läte han Eder moga till menlighetens åra och till wälsignelse för

werlden. Roswen Eder Frälsares lära ewig till-
 gäfwenhet och trohet. Mätte han som en trogen
 Wän ledsaga eder genom lifwet! Ware han E-
 der stot, Eder styrka, Eder tröst, och det ljus,
 som lyser Eder wid grafwen! Roswa wid Jesu
 döds- och äminnelsefest, att willigt följa Hans
 efterdöme, och att tänka och handla enligt Hans
 föreskrifter! Hans ande hwile öfwer Eder; åtan-
 ken på Honom styrke Eder!

Framträden i denna sinnessörfattning med
 gladt allwar till Herrans Altare! Och när I nu
 få ersaren den högre andaktens saliga känsla, när
 Guds frid intager Eder hjertan, när en för-
 smak af himmelen upphöjer Eder öfwer den-
 na werlden, — då blifwer denna föresats, att al-
 drig öfwergifwa den religiösa fromhetens wälsig-
 nelsrika väg, och att alltid eftersträfw högre
 fullkomlighet, heligt förnyad i Eder hjertan!

Gud hjälpe Eder wid uppsyllandet af Eder
 heliga löften! Han beware Eder hjertan i kärlek
 och tro intill den stund, då wi hos vår himmelske
 Fader skola återse hwarandra och ewigt salige
 wara. Amen!

Ungdomens Konfirmation.

Melod. D! Gud, som ej de spådas röst föraktar

D! du, som ej Din samn för barnen slutit, Men
 öfwer dem wälsignelse utgjutit: D! Jesu mät i
 dag den spåda hjord, Som samlar sig inför Ditt
 dyra bord.

De på sitt bröst Ditt helga tecken bära Och i
 sin själ upplysning af Din lära: Med hjertats nit
 och ögats warma tår De nalkas Dig än i sin al-
 ders war.

3. För det förbund, de Dig i dopet swurit Och för den tro, de åt Din dyrkan burit, de gå i dag att helga sitt beslut; O! Herre, dem ej från Din samn förstjut.

4. Nej, Himlens Gud, som sin församling hägnar, Sin sällhet er, O, Sions plantor! ägnar: Och Englarna med glädje ståda ner På all den fröjd, hwarmed han möter er.

5. Välsignelse och framgång följ eder, Rugn i er själ, och dygd i edra seder, Tröst i ert lif, trid öfwer eder graf Från samma Gud, som denna sällhet gaf.

6. All godhets far som gläder och föröfver Det trogna folk, som här Ditt Rike söfver: Till werldens slut Din fyrka tillwärt ge: Bestydda oss och wår befänne.

Det Mattwards-barns Bönesång:

Sjunges som: O Gud, som ej de spädas röst &c.

Gud hjälpe mig i frestelsernas smärta, Och fyre då mitt oförsöfsta hjerta. Att aldrig jag af någonting förmås, Ett steg gå bort från Gud der fyrka sås.

2. Gud hjälpe mig försaka hela werlden, Ei finna ro i lustarna och flården; Men lif en soget i sitt fria lopp, Från jorden lysta mig allt mera opp.

3. Då är jag nöjd, och will helt willigt strida, Mig wäntar fröjd, hwi skulle jag ej lida? Så hit o fors! du blir ej alltid mitt, En liten tid, och se'n är jag dig qwitt.

Röstar 4 st. banko.